

Juhász Tibor

Az indulás fáradtsága

A ködből lassan bontakoznak ki
a tömbök, a látható nedvesség
formára nyírt lombok alá süllyed,
meszelt törzsek köré gyűlik,
és lassan a földbe szivárog.
Vastagabbá válnak az épületek
közötti határok, szemetesek,
autók, oszlopok helyezkednek el
rajtuk, a földszint biztonsági
rácsaiba kapaszkodnak az első
sugarak, és megcsillan a karjuk.

Munkavédelmi bakancsok, félcipők,
tűsarkúk tapossák a járdán a reggel
vizes nyomait, élére vasalt nadrágok
húzzák rendbe hivatalnokok álomtól
csámpás lábait. Gallérok igazítják
magukat, nyakkendők vágódnak
vigyázzba, de a feslett gomblyukakból
kicsüng az indulás fáradtsága.

A hűvös levegő összehúzza az arcokat,
feszesebbé válnak az alvás barázdái,
mélyebbé a szarkalábak. Az emelkedő
tetején hetes buszként bukkan fel a nap,
és beszűkíti a pupillákat. Színtelen fényre
vegyül egy szőke nő hajába, mégis
valahogy sárgábban lóg a copfja,
a szél kicsen belőle néhány szálat,
és hanyagul a nő vállára dobja.

Talpalattira zsugorodott délelőtt

Nyálkaszürke reggel ül a városon. Csúsós, hideg fénye kéregként borítja a bérházak testét, idegen csöndességet von az áruházak köré, és magába mossa a konténerek mögé húzódott éjszaka borszagú hortyogását. Mint zsír a gyorséttermek papírtasakjaiba, úgy szívódik a falakba, az ablakokra csapódnak cseppjei, aztán csöpögni kezd az erkélyekről, ereszek fémcsöveiben hül tovább, lassan minden percét elviszik a csatornák. E folyós szürke megmaradt hártóját cipők törik fel, folyamának hangjait lépések váltják. A cukrászdák, a kávézók és az éttermek napernyőik cikkes színeit bontják. Megszólalnak az áruházak hangosbeszélői, plakátot ragasztanak épp a falra, buszjáratok visznek munkahelyeikre embereket, koptatva az abroncsaikra tekeredett reggelt, szélvédőkkel törve milliónyi darabra. Aztán csak a rohanás, biciklis futárok csengője, kiáltásaik, a körút a Munkaügyi Hivatalra tekeredik, a kereszteződésben autók koccannak össze, zsákutcában káromkodik egy kamion sofőrje, öregember áll meg egy járdaszigeten, mellére teszi a kezét, pirosnál álló járókelők lábait nyaldossa a konténerekből kicsurgó szemét. És mindezek között a talpalattira zsugorodott levegőt átszeli egy teljesen hétköznapi délelőtt.